

Культура Згвалтування в Росії

Центральність згвалтування в «Руському світі»

Як і все російське, те, що Росія заявляє як правду, часто є повною протилежністю реальності. Наприклад, хоча Росія представляє себе наївній міжнародній аудиторії як антиколоніальна, антиімперіальна держава, насправді вона є останньою у світі імперською, колоніальною системою, що вижила. Хоча вона стверджує, що «звільняє» ті нації, які вона окупує, її правління перевищує за жорстокістю надмірності Монгольської імперії, яку вона перемогла і розширила через політику культурного і часто фізичного геноциду, перетворившись на одну з найбільших – але не «найвеличніших» – імперій в історії.

Те, що Росію так часто сприймають за її словами, є вражаючим, але не зовсім дивним. Міністерство закордонних справ США повідомляє, що цільові аудиторії Росії на Заході та в країнах Глобального Півдня недостатньо захищені від рівня складної пропаганди, яку використовує Росія. Нещодавні розкриття давніх витрат КДБ/ФСБ свідчать про те, що значна частина бюджету безпеки Росії – тепер оцінювана у 1,9 мільярда доларів США на 2024 рік – спрямовується на її масштабні проекти, які мають мало або зовсім не мають відношення до реальності за блискучими образами її добре вдягнених еліт та їхніх багатомільйонних яхт.

Проект КДБ/ФСБ із створення образу Росії як традиційної, християнської, заснованої на цінностях культури – це майстер-клас із приховування темної та дегенеративної правди про насильство та утиски імперської «культури». Ще в 1987 році, під час піку епідемії СНІДу, російська газета «Известия» та державні мовники заявляли світові, що в Росії немає проблем із ВІЛ/СНІДом, тому що, на відміну від «дегенеративного капіталістичного Заходу», в Росії немає гомосексуалів, наркоманів, повій чи алкоголіків – тему, яку російські пропагандисти активно просувають на Заході й донині.

Яка ж реальність?

Проституція? Росія, ймовірно, має більше повій, ніж лікарів, фермерів і пожежників разом узятих. Хоча офіційних даних не існує, правозахисні організації оцінюють, що в Росії працює від одного до трьох мільйонів секс-працівниць (повій). Навіть жінки в російській армії регулярно змушені старшими офіцерами займатися проституцією, щоб задовольняти їхні сексуальні потреби. Жінки підкоряються, шукаючи «захисту» старших офіцерів, адже альтернатива – страждати від частіших і випадкових згвалтувань чоловіками-солдатами.

ВІЛ/СНІД? Епідемія. У 2017 році Російська Федерація мала найбільшу кількість ВІЛ-інфікованих серед усіх країн Європи, додаючи від 70 000 до 100 000 нових випадків щороку. За оцінками, 1,137 мільйона осіб, що становить 1,5% дорослого населення, інфіковані. Як би високими не були ці цифри, вважається, що вони занижені через масове недооблік випадків зараження ВІЛ.

Алкоголізм і наркотична залежність? Епідемія. Одні з найвищих у світі показників. Після Білорусі та Монголії, Росія має найвищий рівень смертності від алкоголю у світі. Посилаючись на російські журнали, Вікіпедія зазначає: «Алкоголізм у Росії, за словами деяких авторів, набув характеру національної катастрофи і має масштаб гуманітарного лиха». Серед соціальних проблем, які породжує високий рівень алкоголізму, – велика кількість дітей із синдромом алкогольного плоду (ФАСД), багато з яких у дорослому віці стають злочинцями і поповнюють лави російських гопників. Згідно з дослідженнями Національного інституту здоров'я США, від 30% до 66% дітей у російських сиротинцях мають ФАСД, причому 90% російських жінок репродуктивного віку вживають алкоголь, а 20% продовжують це робити під час вагітності. Типові риси обличчя дітей із ФАСД можна легко помітити серед багатьох російських ув'язнених, які отримують амністію в обмін на участь у війні, про що свідчать зображення в російських соцмережах.

Розлучення? Незважаючи на внутрішню та міжнародну медіакампанію Росії, яка вихваляє чесноти традиційного шлюбу та сімейних цінностей, 60% російських шлюбів закінчуються розлученням. Рівень розлучень у Росії є найвищим у світі, а основними причинами розірвання відносин називають подружню зраду, бідність, нездатність порозумітися, а також наркозалежність і алкоголізм.

Аборт? Більш тривожною для російської держави, ніж рівень розлучень, є проблема, що все менше й менше жінок готові народжувати. Американський аналітичний центр RAND повідомляє, що рівень абортів у Росії є найвищим у світі. Хоча держава офіційно заявляє про антиабортну позицію для міжнародної преси, це не відповідає дійсності. Офіційні дані, ймовірно, значно занижують реальну кількість абортів, але навіть вони показують, що багато жінок роблять кілька абортів протягом життя. У 1960-х роках рівень абортів досягав піку: одна з шести жінок робила аборт щороку, пізніше цей показник знизився до однієї з десяти. Національна статистика абортів із 1950-х до розпаду Радянського Союзу в 1991 році сягала шести-семи мільйонів щороку – це в 500 разів більше, ніж найвищі показники абортів у США. Немає підстав вважати, що після розпаду СРСР рівень абортів знизився. Навпаки, враховуючи важке матеріальне становище російських мас, можна припустити, що він повернувся до історичних максимумів.

Сімейне життя? Незважаючи на офіційну пропаганду, рівень розлучень і абортів та численні демографічні дослідження свідчать, що більшість росіян не віддані сімейному життю. У результаті народжуваність у Росії значно нижча за рівень відтворення, і чисельність населення Росії скорочується вже протягом багатьох років. У своєму есе «Росія без росіян?» Atlantic Council повідомляє, що демографічні проблеми Росії настільки серйозні, що країна може не мати майбутнього.

Релігія? Навряд чи вільна. Наприклад, Свідки Єгови в Росії стикаються з багаторічними тюремними вироками за сповідування своєї віри, а християн-свангелістів переслідують як у Росії, так і на окупованих територіях України. Хоча російська пропаганда стверджує, що Україна обмежує чи забороняє християнську віру, правда протилежна. Росія цілеспрямовано бомбить українські церкви, а на окупованих територіях українських православних священиків арештовують, б'ють і систематично вбивають.

І мова йде не лише про протестантські віросповідання. Глава Української греко-католицької церкви Верховний архієпископ Святослав Шевчук повідомляє, що «Церкву було ліквідовано на окупованих територіях. Фактично сьогодні на окупованих територіях немає жодного католицького священика – ні греко-католицького, ні римо-католицького». Вбивства християнських священнослужителів росіянами майже не помічають і не повідомляють на Заході. Наприклад, 18 лютого 2024 року російська влада в окупованому українському районі Херсона викрала 59-річного отця Степана Подольчака з Православної Церкви України з його дому в українському селі Каланчак (під російською окупацією). На очах його дружини йому наділи мішок на голову і, босого, забрали з дому, заявивши, що його потрібно допитати. Через два дні його тіло було знайдено на вулиці. Єпископ Херсонський Никодим, який допоміг ідентифікувати тіло разом із дружиною Подольчака, заявив, що він був забитий до смерті, а на голові була дірка, ймовірно, від кулі. Коли єпископ Никодим запитав російську поліцію, які дії вони планують зробити у зв'язку з вбивством, йому сказали: «Забудьте про це!».

Ситуація для євреїв у Росії також вкрай небезпечна. У липні 2023 року Міністерство юстиції Росії оголосило головного рабина Росії Пінхаса Гольдшміда «іноземним агентом» – позначення, яке має на меті персонально звинуватити Гольдшміда та російських євреїв загалом як ворогів Росії. Рабин Гольдшмід, передбачивши загрозу, залишив Росію більше ніж рік тому, попередивши євреїв, які залишалися в Росії, що їхню безпеку не можна гарантувати. Він закликав усіх євреїв у Росії покинути країну «поки не пізно».

Натомість рабин Авраам Вольф, головний рабин Одеси та Південної України, заявляє, що, окрім війни, «Україна є найбезпечнішою країною для євреїв у світі». Щодо українців він зауважує: «Раніше я любив і поважав українців. Але тепер, після початку війни, я просто в захваті від них». Його думку поділяє головний рабин України Моше Реувен Асман, який наполегливо працює над розвінчанням російської пропаганди, що стверджує, ніби українці є нацистами, а Росія проводить «денацифікацію» України.

Ці заяви не мають жодного обґрунтування. Переважна більшість українців ідентифікують себе як християни, близько 85%. Рабин Асман нагадує своїм єврейським аудиторіям, що 7 мільйонів українців воювали в Радянських українських арміях проти нацистської Німеччини. Мільйони загинули у цій війні. Він зазначає, що це не Україна, яка має єврейського президента, а сучасна Росія поводить себе як «спадкоємиця фашистів», додаючи, що понад 2500 українців були вшановані державою Ізраїль як «Праведники народів світу» за те, що ризикували своїм життям, рятуючи євреїв під час Голокосту.

Часто відвідуючи Ізраїль, рабин Асман висловлює обурення тим, що режим Путіна, разом із головою Російської православної церкви патріархом Кирилом та державними медіа, продовжують поширювати брехливу пропаганду серед американської та іншої західної аудиторії, стверджуючи, ніби Україна є неофашистською чи фашистською державою. Асман зробив своєю життєвою місією розвінчання цієї російської пропаганди та неправдивих наративів про Україну і російське вторгнення.

Кілька слів варто сказати і про керівництво Російської православної церкви. На відміну від церков в Україні, Європі чи США, Російська православна церква не вільна від державного контролю. У своєму звіті від 27 листопада 2024 року Міжнародна християнська солідарність (ІСС), некомерційна організація зі США, чітко заявила, що реальність релігійної свободи в Росії не має жодного стосунку до її публічно проголошеної «свободи». ІСС, яка моніторить переслідування християн у всьому світі, зазначила: «На папері російське законодавство дозволяє обмежувати релігію лише в тій мірі, яка необхідна для захисту структури та безпеки країни. Насправді російський уряд дозволяє релігійну практику лише настільки, наскільки вона сприяє політичним інтересам тих, хто перебуває при владі. Усі інші релігійні прояви, християнські чи інші, зустрічаються із жорстокими покараннями та негайно придушуються».

Отже, звеличений образ Росії як християнського раю, що проголошує себе наступницею Святої Римської імперії, зосередженої на Москві як Третьому Римі, є чистою пропагандою. У Росії нічого не є вільним. Навпаки, Російська православна церква управляється самою державою, а точніше ФСБ. Церкву очолює чоловік на ім'я Володимир Михайлович Гундяєв. Його офіційна церковна історія не включає важливих біографічних фактів, головним чином того, що Гундяєв був і є членом російської державної поліції, ФСБ.

Наступник КДБ, Федеральна служба безпеки (ФСБ), під керівництвом Володимира Путіна фактично має владу над усіма іншими державними функціями та відомствами. Народжений у 1946 році в Ленінграді (нині Санкт-Петербург), Гундяєв був рукопокладений у 1969 році, отримав ім'я Кирило і швидко піднявся по церковній ієрархії, ймовірно, під керівництвом КДБ. Незабаром, у 1971 році, він був призначений представником Російської православної церкви у Всесвітній раді церков зі штаб-квартирою у Швейцарії.

У лютому 2023 року швейцарська преса опублікувала нещодавно розсекречені архівні матеріали, отримані швейцарською владою з радянських архівів. Було виявлено, що Гундяєв, офіційно виконуючи роль православного священика Кирила у Швейцарії, був активним офіцером КДБ, який працював під кодовим ім'ям «Михайлов».

Його місія? Як офіцер КДБ, Михайлов/Гундяєв/Кирило працював разом з іншими членами КДБ, які раніше проникли до Всесвітньої ради церков, щоб змусити Раду засуджувати США та їхніх союзників і обмежувати критику релігійних репресій у Радянському Союзі. Ця тактика, як і нині, є класичною російською проєкцією: відвернути критику репресій у Росії, звинувачуючи свого ворога, Америку, у тих самих злочинах, які здійснює сама Росія. Примітно, що сучасна підтримка Кирилом війни Росії проти України та його засудження релігійних практик України та Америки відображають майже ідентичну тактику, що застосовувалася ним під час роботи на КДБ у Швейцарії.

У лютому 2009 року, після смерті патріарха Алексія II, Кирило був обраний Радою церкви патріархом Московським і всієї Русі – посада, аналогічна папській у Римському католицизмі. Як голова Російської православної церкви, Кирило має значний авторитет над російськими вірянами. На повну підтримку військових зусиль Путіна Кирило

опублікував документ, який виправдовує війну на релігійних і моральних засадах, разом із геноцидом України та українців. Він назвав російське вторгнення «священною війною» для знищення української нації і створення «єдиного духовного простору Святої Русі», звинувачуючи Захід і Україну в прийнятті «сатанізму».

Кирило пообіцяв російським вірянам, що боротьба в Україні є їхнім святим обов'язком і що смерть у цій боротьбі очистить усі їхні гріхи та принесе небесні нагороди. Єдине, чого бракує в цій риториці з ісламського підручника, – це обіцянки 72 дів. Кирило та його погляди мають значну підтримку в Російській православній церкві, яку нещодавно заборонили в Україні через явну підтримку нею агресії Росії проти України. Серед приблизно 400 єпископів Російської православної церкви жоден не засудив війну Росії чи численні (добре задокументовані) злочини та воєнні злочини.

Далеко від того, щоб задовольняти духовні потреби російського народу, роль Кирила більше схожа на роль Йозефа Геббельса, міністра пропаганди нацистської Німеччини. І, як Геббельс був для Гітлера, так Кирило є близьким соратником Путіна, чия влада над Росією він оголосив «чудом Божим». Будучи членом панівного олігархічного класу, Кирило був щедро винагороджений Путіним за свою службу. У 2006 році Forbes оцінив статки Кирила у 4 мільярди доларів, а через тринадцять років Novaya Gazeta у 2019 році – вже у 8 мільярдів доларів. Як і Путін, який хизується дорогими європейськими покупками, Кирило був сфотографований у годиннику Vreguet за 30 тисяч доларів, який державні мовники ретушували на фото, але випадково залишили його відображення. Кирило живе у приватному маєтку вартістю 43 мільйони доларів.

Ось вам і «традиційні християнські цінності» Росії.

Після цього короткого огляду реальної Росії, яка ховається за пропагандистською завісою, слід детальніше розглянути інший ключовий аспект російської практики соціального контролю: використання гомосексуального та гетеросексуального насильства, включно зі зґвалтуванням, для придушення волі до опору.

Масові зґвалтування як метод контролю

Сучасний образ Росії як Великої держави ґрунтується як на її історичних завоюваннях, так і на її ролі в перемозі над найбільш милітаризованою державою світу того часу – нацистською Німеччиною. У першому випадку зловживання та злочини, вчинені росіянами під час їхнього розширення з території колишньої Московії, переважно залишилися недокументованими. Однак більшість того, що світ вважає «Росією», насправді є великою колекцією завойованих держав і народів, насильно інтегрованих у «Російську Федерацію».

У другому випадку Росія значною мірою переписала свою недавню історію та зуміла переконати більшу частину світу у своїй версії подій. Те, що росіяни називають «Перемогою» (капітуляція нацистської Німеччини в Берліні 8 травня 1945 року), святкується в кожному російському місті як найважливіше з усіх національних свят. Саме

поразка Німеччини дарує росіянам найбільше відчуття досягнень та ідентичності. Але це лише частина складної пропагандистської картини.

Пропаганда Путіна експлуатує пам'ять про радянську перемогу, щоб підігріти агресію та виправдати війни, зокрема вторгнення в Україну. Заяви про необхідність «денацифікації» України є нічим іншим, як спробою приховати імперіалістичні амбіції Росії.

Заключні зауваження

Численні воєнні злочини, відомі історичні факти та сучасні події демонструють, що використання насильства, тортур і згвалтувань є систематичною практикою, яка охоплює всю історію Росії. Це не випадковість чи помилка, а усвідомлена стратегія.

Росіяни, незалежно від їхньої ролі в системі – від солдата до священнослужителя, від пропагандиста до вчителя – підтримують цю культуру через мовчазне схвалення чи активну участь. Зламати цю систему можливо лише шляхом повного викриття і неприйняття її підвалин.

Вернон Фролік – канадський адвокат і автор бестселерів у жанрі нон-фікшн. Багато років він працював в офісах Генерального прокурора в Онтаріо та Британській Колумбії, Канада. Як прокурор Корони, він вів тисячі кримінальних справ і присвятив своє життя утвердженню принципів правосуддя та верховенства права.

Вернон Фролік є сином Стенлі В. Фроліка, почесного радника королеви (Q.C.), канадського адвоката, який служив капітаном у Британській військовій розвідці під час Другої світової війни. У 1930-х роках, будучи студентом, Стенлі жив зі своїм дядьком, католицьким священиком, у польсько-окупованій Україні, поблизу кордону із радянсько-окупованою Україною, і став свідком жахів організованого радянською владою голоду – Голодомору, всесвітньо визнаного геноциду, який призвів до загибелі мільйонів українців від голоду. Пізніше, у своїй ролі офіцера британської армії, він очолював союзні сили, які звільняли нацистські фабрики рабської праці, і знову став свідком масових смертей, спричинених нацистами серед європейців. Він працював разом з Елеонор Рузвельт, американським дипломатом і дружиною президента, щоб зупинити програму репатріації, привертаючи увагу уряду США до реальності, що Сталін масово знищував повернутих громадян, яких було змушено до рабської праці.